

Dosarul nr. 3ra-593/19

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Rezina (jud: I. Parii)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: N. Simciuc, I. Cotruță, I. Țurcan)

Î N C H E I E R E

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Maximal-Profit”,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Maximal-Profit” împotriva Direcției raionale pentru Siguranța Alimentelor Rezina cu privire la contestarea actului administrativ, repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 14 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Direcția raională pentru Siguranța Alimentelor Rezina, a fost casată hotărârea din 21 august 2018 a Judecătoria Orhei, sediul Rezina și a fost emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 21 ianuarie 2018 SRL „Maximal-Profit” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției raionale pentru Siguranța Alimentelor Rezina cu privire la contestarea actului administrativ, repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 14 noiembrie 2017 de către inspectorul superior al Direcției raionale Rezina pentru Siguranța Alimentelor și a reprezentantului Inspectoratului de Poliție Rezina, a fost efectuat un control inopinat timp de 4-5 ore la SRL „Maximal-Profit” și SRL „Max Victor”, în urma căruia a fost întocmit actul de control nr. 0093362 și actul de nimicire nr. 03 a unor produse alimentare.

Reclamantul a susținut că controlul dat și întocmirea actelor administrative enunțate s-a petrecut cu încălcarea directă a art. 2, 3, 4, 19, 21, 22, 27 din Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător nr.131 din 8 iunie 2012.

Astfel, a relatat că controlul s-a efectuat în pripă, fără verificarea documentelor necesare și a informației veridice, iar în urma acestei operațiuni de urgență, efectuate în lipsa administratorului, funcționarea întreprinderii a fost perturbată.

La 11 decembrie 2017, SRL „Maximal-Profit” a depus cererea prealabilă, prin care a solicitat anularea actelor administrative, însă pârâtul nu a emis niciun răspuns.

Reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 3, 5, 14-17, 19, 25 din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, art. 27 din Legea privind controlul de stat asupra activității de întreprinzător nr. 131 din 8 iunie 2012, art. 25 din Legea privind produsele alimentare nr. 78 din 19 martie 2004.

A solicitat anularea actului de control nr.0093362 din 14 noiembrie 2017, anularea actului de nimicire nr. 03 din 14 noiembrie 2017, repararea prejudiciului material în sumă de 12 040, 76 de lei și a prejudiciului moral în sumă de 10 000 lei.

Prin hotărârea din 21 august 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată. Au fost declarate nule, ca fiind emise cu încălcarea procedurii stabilite, actul de control nr.0093362 din 14 noiembrie 2017 și actul de nimicire nr. 03 din 14 noiembrie 2017, emise de Direcția raională pentru Siguranța Alimentelor Rezina. S-a încasat de la Direcția raională pentru Siguranța Alimentelor Rezina în beneficiul SRL „Maximal-Profit” prejudiciul material în sumă de 8 274, 76 de lei. În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate.

La 17 septembrie 2018 Direcția raională pentru Siguranța Alimentelor Rezina a declarat apel împotriva hotărârii din 21 august 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina.

Prin decizia din 14 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Direcția raională pentru Siguranța Alimentelor Rezina, a fost casată hotărârea din 21 august 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina și a fost emisă o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel și-a întemeiat soluția pe prevederile art. 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, art. 5 alin. (4) lit. f), art. 5 alin. (5), art. 25 alin. (5) din Legea privind produsele alimentare nr. 78 din 19 martie 2004.

În contextul normelor enunțate, instanța de apel a concluzionat că prima instanță greșit a conchis asupra temeiniciei cerințelor reclamantului, deoarece pe parcursul examinării cauzei s-a constatat că la momentul desfășurării controlului, SRL „Maximal-Profit” nu a putut confirma proveniența produselor alimentare cu termenul de valabilitate expirat.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că Direcția raională pentru Siguranța Alimentelor Rezina nu a încălcat competența și a respectat procedura stabilită și prevederile legislației în vigoare, iar temei de anulare a actelor administrative contestate, la caz nu se regăsesc.

La 27 martie 2019, SRL „Maximal-Profit” a declarat recurs împotriva deciziei din 14 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar concluziile expuse în decizie sunt în contradicție cu materialele dosarului.

A menționat că argumentele intimatului și ilegalitatea actelor administrative contestate au fost combătute prin prezentarea probelor în instanța de judecată, cărora le-a fost dată o apreciere justă de către prima instanță.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Completul reține că prezentul litigiu a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

Prin Legea nr.116 din data de 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) al Codului administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) al Codului administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, însă rezultând din aceeași normă legală, Completul va examina admisibilitatea cererii de recurs prin prisma prevederilor Codului de procedură civilă, având în vedere că prezenta procedură de contencios administrativ a fost inițiată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 14 noiembrie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent, la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 27 martie 2019, este în termen.

Prin referința din 16 aprilie 2019, Direcția raională pentru Siguranța Alimentelor Rezina, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Maximal-Profit”, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța

judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Maximal-Profit”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de SRL „Maximal-Profit”.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) Cod administrativ, art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție dispune:

Recursul depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Maximal-Profit”, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Tamara Chișca-Doneva